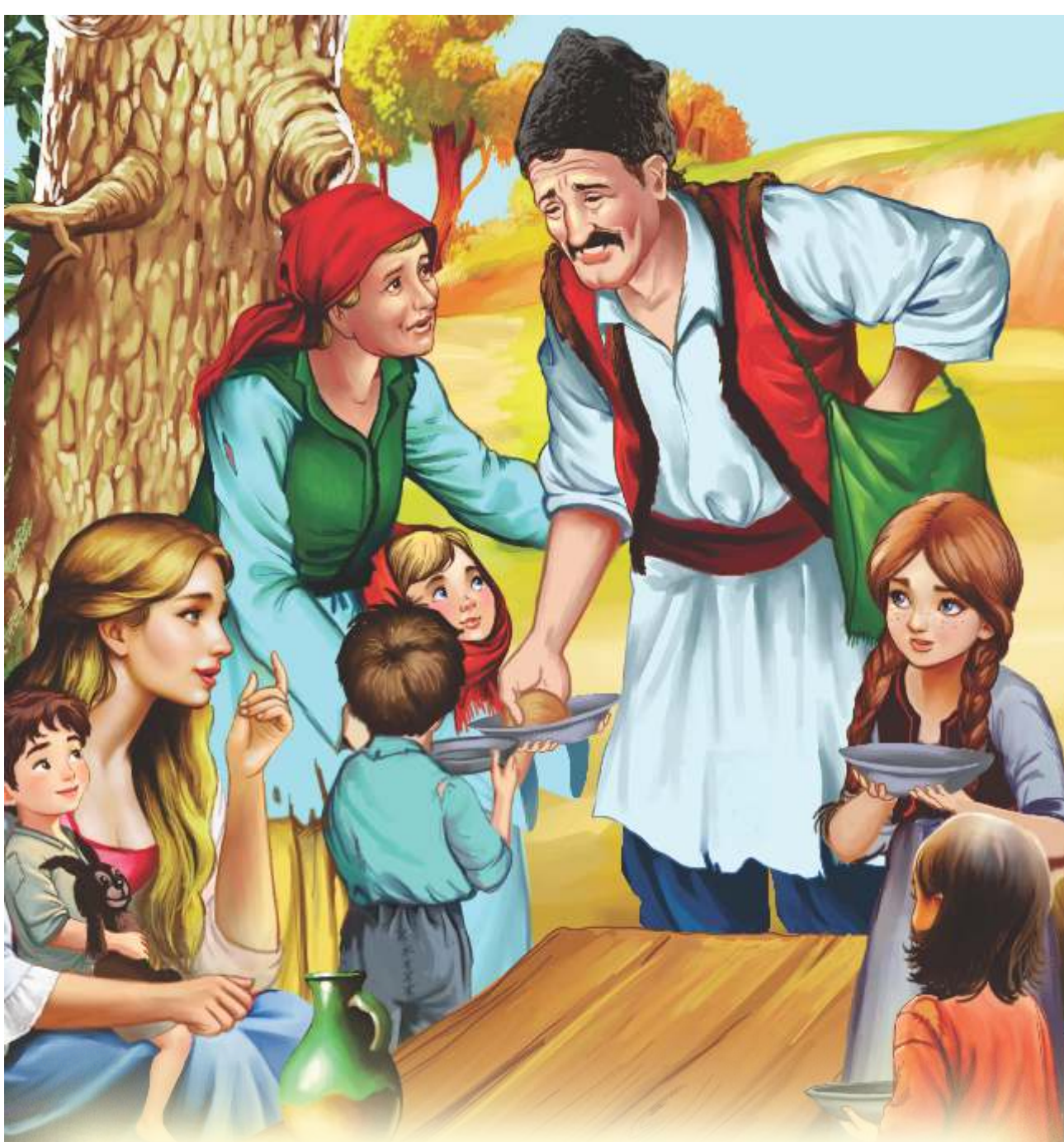

TRĂIA ODATĂ UN OM SĂRAC, ÎMPREUNĂ CU SOȚIA ȘI COPIII LOR. ERAU ATÂT DE SĂRACI, ÎNCÂT DORMEAU PE UNDE APUCAU, PENTRU CĂ NU AVEAU UN ADĂPOST DEASUPRA CAPULUI. PUȚINA MÂNCARE PE CARE O AVEAU O DĂDEAU COPIILOR, IAR PĂRINȚII SE CULCAU ADESEA FLĂMÂNZI. CA SĂ-I LINIȘTEASCĂ, TATĂL LE SPUNEA CU BLÂNDEȚE:

— NU VĂ FACEȚI GRIJI, MÂINE O SĂ VĂ ADUC MAI MULT!
AȘA ADORMEAU COPIII, SPERÂND CA A DOUA ZI VA FI MAI BINE.

DINTRE TOȚI COPII, FATA CEA MARE ERA CEA MAI LINIȘTITĂ ȘI MAI ÎNȚELEAPTĂ. CÂND PĂRINȚII PLECAU LA MUNCĂ, EA AVEA GRIJĂ DE SURORILE ȘI FRAȚII MAI MICI. DIN CÂND ÎN CÂND, FATA ÎI MUSTRA, APOI ÎI SFĂTUIA CU BLÂNDEȚE SĂ FIE RĂBDĂTORI ȘI ÎNGĂDUITORI CA SĂ NU LE FACĂ PĂRINȚILOR VREO SUPĂRARE.